

VRAŤTE SE DO SVĚTA PERCYHO JACKSONA

APOLLÓNŮV

PÁD

ZRADNÝ LABYRINT

RICK
RIORDAN

FRAGMENT

Apollónův pád

Zrádný labyrint

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan

Apollónův pád - Zrádný labyrint – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

APOLLÓNŮV PÁD

ZRÁDNÝ LABYRINT

Napsal Rick Riordan

FRAGMENT

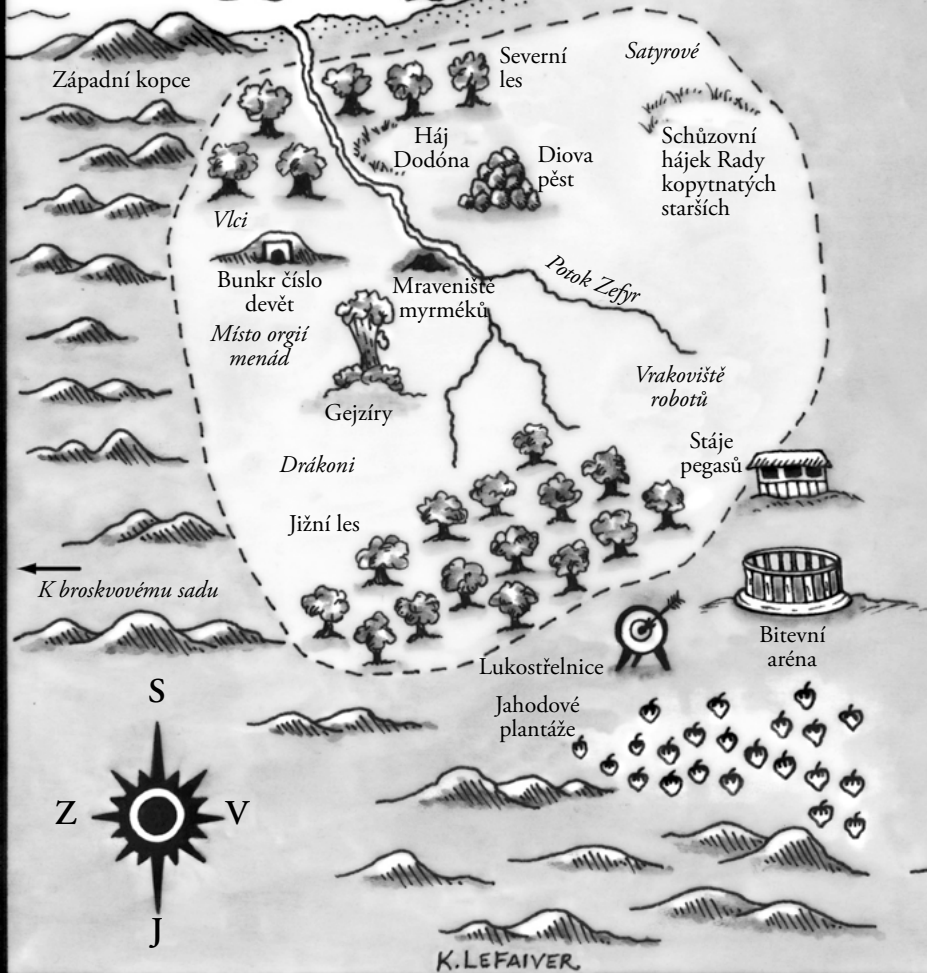
Translation © Dana Chodilová, 2018
Copyright © 2018 by Rick Riordan
Cover illustration © Jacey

ISBN tištěné verze 978-80-253-3908-4
ISBN e-knihy 978-80-253-3991-6 (1. zveřejnění, 2018)

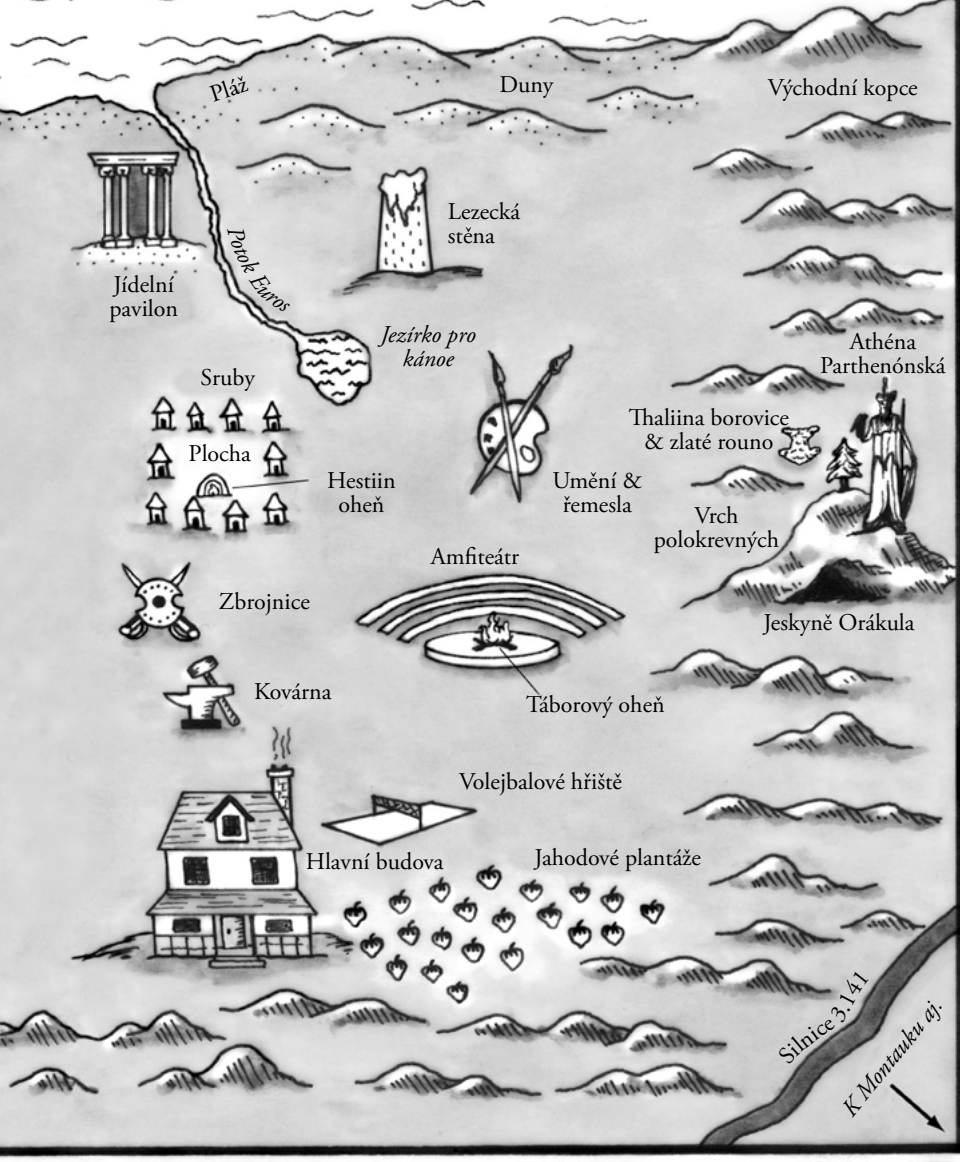
Pro Melpomené, múzu tragédie

Doufám, že máš ze sebe radost

TÁBOR POLOKREVNÍCH

ZÁLIV LONG ISLAND

Temné proroctví

*Až k novu vzhledne hora dáblova,
až vzplanou slova vrytá v paměti
a Tibera svá těla pochová,
pán změny pozná výzvy prokletí*

*Však slunce musí nejprv jižně jít
skrz bludiště, kde v parných oblastech
tam vládce oře jako vítr dlí,
a vymámit z něj mluvčí záhad dech*

*A k západu se v palác musí dát,
tam dcera matky původ rozpozná,
jen kopytnáč se vůdcem může stát
tou stezkou v soupeřových botičkách*

*Až pozná tři a k řece přijde včas,
pak teprv bude slunce křepčit zas*

1

*Kdysi Apollón,
Teď krysa v labyrintu...
Pomoc! Snídani!*

KDEPAK.

Tuhle část příběhu vám vyprávět nebudu. Byl to ten nejbídnější, nejtrapnější, nejstrašnější týden za mých čtyři tisíce a něco let života. Tragédie. Pohroma. Utrpení. Tohle vám líčit nebudu.

Co, vy jste ještě tady? Běžte pryč!

Jenomže bohužel asi nemám na vybranou. Zeus jistě čeká, že vám ten příběh vypovím coby součást svého trestu.

Jako by nestačilo, že udělal ze mě, kdysi božského Apollóna, smrtelného pubertáka s akné, špeky a jménem Lester Papadopoulos. Jako by nestačilo, že mě poslal na nebezpečnou výpravu osvobodit pět velkých pradávných Orákul z moci tří ďábelských římských imperátorů. Dokonce mu nestačilo ani to, že dovolil, aby si mě – jeho *kdysi oblíbeného syna* – zotročila umíněná dvanáctiletá polobožská holka jménem Meg!

K tomu všemu ještě Zeus chce, abych svou hanbu zaznamenal pro příští generace.

No dobře. Ale varoval jsem vás. Na dalších stránkách číhá jenom samé trápení.

Kde začít?

Samozřejmě Groverem a Meg.

Dva dny jsme putovali labyrintem, přes temné strže a kolem jezírek jedu, polorozpadlými nákupními středisky se samými diskontními halloweenskými krámy a podezřelými čínskými bistry.

Labyrint umí pořádně poplést. Je jako síť vlasečnic pod kůží smrtelného světa, spojuje sklepy, stoky a zapomenuté chodby po celé zeměkouli bez ohledu na zákony času a prostoru. Vlezete do něj kanálem v Římě, ujdete tři metry, otevřete dveře a ocitnete se ve výcvikovém táboře pro klauny v Buffalu v Minnesotě. (Na tohle se mě prosím neptejte. To byl děs.)

Nejradši bych se labyrintu úplně vyhnul. Bohužel, proroctví, které jsme si vyslechli v Indianě, bylo dost konkrétní: *Však slunce musí nejprv jižně jít, skrz bludiště...* Paráda! *Jen kopytnáč se vůdcem může stát.*

Až na to, že náš kopytnatý průvodce, satyr Grover Underwood, na zdatného vůdce nevypadal.

„Ztratil ses,“ vyčetl jsem mu už počtyřicáté.

„Neztratil!“ bránil se.

Poklusával ve svých pytlovitých džínsech a zeleném batikovaném tričku, kozí kopyta se mu viklala ve speciálně upravených teniskách New Balance 520. Kudrnaté vlasy měl nacpané pod červenou pletenou čepicí. Těžko říct, proč si myslel, že ho tenhle převlek zamaskuje za člověka. Pod čepicí se mu jasně rýsovaly boule rohů, boty mu věčně klouzaly z kopyt a mě už unavovalo mu je aportovat.

Zastavil se v místě, kde se chodba rozvětvovala. Oběma směry se táhly hrubě vytesané kamenné stěny. Grover se zatahal za řídkou bradku.

„No?“ pobídla ho Meg.

Ne že by Meg McCaffreyová *vypadala* nějak hrozivě. Na svůj věk mrňavá, oblečená jako semafor – zelené šaty, žluté legíny, červené kotníčkové boty – všechno potřhané a špinavé z prolézání úzkými chodbami. Na tmavých vlasech v pážecím účesu měla melír z pavučin a skla úzkých kočičích brýlí tak zapatlaná, že jsem nechápal, jak vůbec něco vidí. Celkový dojem: holka ze školky, která právě přežila krutou rvačku o houpačku z pneumatiky.

Grover ukázal na chodbu vpravo. „Já-já bych řekl, že Palm Springs je tamtudy.“

„Ty bys řekl?“ obořila se na něj Meg. „Jako posledně, když jsme vtrhli do koupelny a překvapili Kyklopa na záchodě?“

„Za to jsem nemohl!“ bránil se Grover. „Kromě toho, z té chodby to pěkně *voní*. Jako... kaktusy.“

Meg začichala ve vzduchu. „Já kaktusy necítím.“

„Meg,“ ozval jsem se. „Satyr má být náš průvodce. Musíme mu prostě věřit.“

Grover zafuněl. „Díky za důvěru. Znova připomínám, že jsem se *neprosil*, abych byl kouzlem přivolaný přes půlku země a probudil se na střeše v rajčatovém záhonku v Indianapolis!“

Mluvil kurážně, ale přitom upíral oči na prsteny na Meginých prostředníčcích. Asi se bál, že je promění ve zlaté meče a udělá z něj skopové *cabrito*.

Sotva Grover Underwood zjistil, že je Meg dcera Démétér, bohyně růstu, bál se jí víc než mě, bývalého olympského boha. Život není fér.

Meg si utřela nos. „Fajn. Jenom jsem nečekala, že se tu dole budeme motat dva dny. Nov bude za –“

„Tři dny,“ skočil jsem jí do řeči. „My víme.“

Možná jsem na ni byl moc odměřený, ale nepotřebovali jsme připomínat další část proroctví. Zatímco jsme putovali na jih za dalším Orákulem, náš kamarád Leo Valdez se horečně řítil na bronzovém drakovi do Tábora Jupiter, cvičiště římských polobohů v severní Kalifornii. Chtěl je varovat před ohněm, smrtí a maléry, které je měly postihnout za nového měsíce.

Zkusil jsem nasadit smířlivější tón. „Musíme věřit, že Leo a Římané to tam na severu zvládnou. My máme vlastní úkol.“

„A spoustu vlastních ohňů.“ Grover si povzdychl.

„To má znamenat co?“ chtěla vědět Meg.

Grover byl tajemný stejně jako poslední dva dny. „O tom bych radši nemluvil... Tady.“

Nervózně se rozhlédl, jako by stěny měly uši, což se nedalo vyloučit. Labyrint byl živoucí bytost. A podle smradu vycházejícího z některých chodeb musel mít přinejmenším tlusté střevo.

Grover se poškrábal na žebrech. „Zkusím nás tam dostat rychle, lidi,“ slíbil. „Jenomže labyrint má vlastní hlavu. Když jsem tu byl posledně, s Percym...“

Nasadil teskný výraz jako obvykle, když vzpomínal na stará dobrodružství se svým nejlepším kamarádem Percym Jacksonem. Nemohl jsem mu to vyčítat. Neškodilo by mít Percyho poblíž. Ten se ale bohužel z rajčatového záhonku nedal sklidit tak lehce jako náš průvodce satyr.

Položil jsem Groverovi ruku na rameno. „My víme, že děláš, co

můžeš. Pojďme dál. A neškodilo by, kdybys při tom čenichání po kaktusech vyčmuchal i snídani. Třeba kafe a cronuty s citronovým a javorovým sirupem...“

Vydali jsme se za naším průvodcem chodbou vpravo.

Brzo se zúžila a snížila, museli jsme se sehnout a šinout se jeden za druhým. Držel jsem se uprostřed, na nejbezpečnější pozici. Možná vám to nepřipadá nejstatečnější, ale Grover byl vládce divočiny, člen satyrské Rady kopytnatých starších. Údajně vládl velkými silami, i když jsem ho ještě neviděl žádnou použít. A co se týče Meg, ta to uměla s obouručními zlatými meči a zároveň svedla zázraky s balíčky zahradnických semínek, kterými se vybavila v Indianapolis.

Kdežto já, já byl den ode dne slabší a bezbrannější. Od bitvy s imperátorem Commodem, kterého jsem oslepil nápořem božského světla, jsem nedokázal přivolat ani kousíček své bývalé nesmrtelné síly. Prsty se mi po hmatníku bojového ukulele pohybovaly čím dál pomaleji. Lučičtické dovednosti upadaly. Dokonce jsem netrefil ani toho Kyklopa na míse. (Nevím, kterému z nás bylo v tu chvíli trapněji.) A k tomu mě čím dál častěji a intenzivněji přepadaly vidiny a občas mě ochromovaly.

S tím jsem se kamarádům nesvěřil. Zatím ne.

Chtělo se mi věřit, že se mi prostě dobíjejí baterky. Ty hrůzy v Indianapolis mě koneckonců skoro zničily.

Ale mohlo to být i jinak. V lednu jsem se zřítíl z Olympu a přistál v popelnici na Manhattanu. Teď je březen. To znamená, že jsem člověk zhruba dva měsíce. Možná, že čím déle zůstanu smrtelníkem, tím budu slabší a tím hůř se mi bude vracet k mému božskému stavu.

Bylo to tak i posledně a předposledně, když mě Zeus vyhnal na zem? Nemohl jsem si vzpomenout. Některé dny jsem si ani nepamatoval, jak chutná ambrózie, nevzpomínal si na jména koní slunečního vozu, nevybavil si tvář svého dvojčete, sestry Artemis. (Normálně bych řekl, že je to výhra, zapomenout ségřin obličej, ale teď mi hrozně chyběla. *Opovažte se jí to vyslepičit.*)

Kradli jsme se chodbou, v toulci mi hučel kouzelný šíp z Dodóny jako vibrující telefon, jako by chtěl, ať ho vytáhnu a poradím se s ním.

Snažil jsem se to ignorovat.

Nepomohl mi, když jsem po něm posledně chtěl rady. Zato měl spoustu řečí ve své shakespearovské angličtině s více *jenž*, *vpravdě* a *věru*, než jsem mohl strávit. Devadesátky jsem nikdy neměl rád. (Myslím devadesátá léta šestnáctého století.) Možná se se šípem poradím, až se dostaneme do Palm Springs. *Pokud* se dostaneme do Palm Springs...

Grover se zastavil na další křižovatce.

Začeniclal doprava, pak doleva. Nos se mu chvěl jako králíkovi, který právě zavěřil psa.

Najednou vyjel „Pryč!“ a zařadil zpátečku. Chodba byla tak úzká, že se svalil na mě a já zase na Meg a ta tvrdě přistála na zadku a leknutím hekla. Než jsem na té valné hromadě stačil zaprotestovat, luplo mi v uších. Ze vzduchu vymizela veškerá vlhkost. Zaplavil mě štiplavý pach, skoro jako čerstvý asfalt na arizonské dálnici, a přes chodbu před námi se přehnala zeď žlutého ohně, nápor čirého žáru, který zmizel tak rychle, jak se objevil.

V uších mi praskalo... možná od toho, jak se mi v hlavě vařila krev. V puse mi vyschlo, že jsem nemohl polknout. Nepoznal jsem, jestli se neovladatelně třesu jenom já, nebo my všichni.

„Co-co to bylo?“ Kdovíproč jsem se málem zeptal, *kdo* to byl. Něco na tom náporu ohně mi připadalo strašlivě povědomé. Jako bych ve štiplavém kouři, který zbyl v chodbě, rozeznal pach nenávisti, zoufalství a hladu.

Groverovi se kouřilo z pletené čepice, smrděl spálenými kozími chlupy. „To znamená,“ hlesl, „že už jsme blízko. Musíme pospíchat.“

„Jako bych to *neříkala*,“ zavrčela Meg. „Dělejte, vstávejte.“ Štůchlha mě kolenem do zadku.

Snažil jsem se vystrchat na nohy, jak jen to v té stísněné chodbě šlo. Kůže mi připadala nějak lepkavá. Chodba před námi ztemněla a ztichla, jako by se jí před chvílí neprohnal pekelný oheň, ale já se dost najezdil slunečním vozem, abych ten žár uměl posoudit. Kdyby nás zasáhl, vypařilo by nás to.

„Musíme doleva,“ usoudil Grover.

„Hm,“ zamyslel jsem se, „doleva, to je tam, odkud přišel ten oheň.“

„A taky je to nejrychlejší cesta.“

„A co se vrátit?“ navrhla Meg.

„Lidi, už jsme blízko,“ naléhal Grover. „*Cítím* to. Ale dostali jsme se do *jeho* části bludiště. Jestli nepohneme kostrou –“

Vřííísk!

Ozvalo se to z chodby za námi. Chtělo se mi věřit, že to byl nějaký náhodný mechanický zvuk, jaké labyrint často vydává: kovové dveře na rezavých pantech nebo hračka na baterii z diskontu, koulející se do bezedné jámy. Ale Groverův výraz mi potvrdil, co jsem si myslel sám. Ten zvuk byl výkřik živého tvora.

VŘÍÍÍSK! Podruhé to zaznělo vztekleji a mnohem blíž.

Nelíbilo se mi, co říkal Grover o tom, že jsme v *jeho* části bludiště. O kom mluvil? Rozhodně se mi nechtělo běžet do chodby, která byla jeden obrovský gril, ale na druhé straně, křik za námi mě děsil.

„Zdrháme,“ zavelela Meg.

„Zdrháme,“ podpořil ji Grover.

Rozběhli jsme se chodbou vlevo. Dobré na tom bylo jedině to, že byla maličko větší, takže jsme na upalování o život měli prostor. Na dalších rozcestích jsme se dali zase doleva a hned pak doprava. Přeskočili jsme jámu, vyšplhali po schodišti a řítili se další chodbou, ale ten tvor jako by nás pořád sledoval.

VŘÍÍÍSK! znělo ze tmy.

Ten zvuk jsem znal, ale moje děravá lidská paměť ho nedokázala nikam zařadit. Něco létajícího. Nic roztomilého jako andulka nebo kakadu. Něco z pekelných sfér – nebezpečného, krvežíznivého a pořádně našťavaného.

Vynořili jsme se v kruhovém prostoru, připomínal dno obří studny. Po hrubé cihlové zdi se ve spirále táhla úzká rampa. Těžko říct, co čekalo nahoře. Jiné východy jsem neviděl.

VŘÍÍÍSK!

Ten jekot mi rval uši. Z chodby za námi se už ozývalo třepetání křídel – je to jeden pták, nebo *hodně* ptáků? Táhnou ta stvoření v hejnech? Už jsem se s nimi setkal. Sakra, měl bych *vědět*, co to je!

„Co teď?“ zeptala se Meg. „Nahoru?“

Grover vzhlédl do šera a brada mu poklesla. „To nedává smysl. Tohle tu být nemělo.“

„Grovere!“ houkla Meg. „Nahoru, nebo ne?“

„Jo, nahoru!“ vyjekl. „Nahoru to půjde!“

„Ne,“ namítl jsem a v týle mi brnělo hrůzou. „Nestihneme to. Musíme chodbu zablokovat.“

Meg se zamračila. „Ale –“

„Kouzelné rostliny!“ křikl jsem. „Honem!“

Jednu věc musím Meg uznat: když potřebujete kouzelného zahradníka, jste na správné adrese. Zalovila v kapsách na opasku, vytáhla pytlík semen a rozhodila je do chodby.

Grover vytáhl píšťalu. Zahrál energickou melodii na podporu růstu a Meg si klekla k semínkům, tvář svrastělou soustředěním.

Vládce divočiny a dcera Démétér byli zahradnický supertým. Ze semínek vyrazily rostlinky rajčat. Stonky sílily a proplély se ústím chodby, listy rašily před očima. Rajčata bobtnala, až z nich byly červené plody velké jako pěst. Chodba už se skoro zablokovala, ale mezerou v porostu se stačila prodrat tmavá opeřená postava.

Pták proletěl kolem, drápy mi poškrábaly levou tvář a jen taktak minuly oko. Tvor obkroužil prostor, vítězně zaskřehotal, usadil se na spirálové rampě tři metry nad námi a shlížel na nás kulatýma zlatýma očkama jako reflektory.

Sova? Ne, bylo to dvakrát větší než nejmohutnější Athéniny exempláře. Peří se lesklo, černé jako obsidián. Tvor zvedl kožnatý rudý spár, otevřel zlatý zobák a mohutným černým jazykem si začal olizovat krev z drápů – *mou* krev.

Před očima se mi všechno rozmazalo. Kolena jsem měl jako z gumy. Matně jsem si uvědomoval další zvuky z chodby – nespokojené skřehotání, máchání křídel. Další ďábelští ptáci naráželi do rajčat a zkoušeli se prodrat za námi.

Meg se objevila vedle mě, v rukou se jí zaleskly meče, oči upírala na obrovského tmavého ptáka nad námi. „Apollóne, dobrý?“

„Striga,“ vypadlo ze záhybů mé chabé smrtelné paměti. „Je to striga.“

„Jak to zabijeme?“ zajímala se vždy praktická Meg.

Sáhl jsem si na šrámy na tváři. Necítil jsem ji ani prsty. „No, to bude problém.“

Ptáci venku zavřískali, vrhli se na hradbu rostlin a Grover vyjekl. „Lidi, je jich tam ještě šest nebo sedm. Rajčata je nezadrží.“

„Apollóne, mluv,“ nařídila mi Meg. „Co mám dělat?“

Chtěl jsem ji poslechnout. Vážně ano. Ale nedařilo se mi formulovat slova. Cítil jsem se, jako by mi Héfaistos právě provedl jednu ze svých pověstných extrakcí zubu a já byl ještě pod vlivem jeho hihňavého lektvaru.

„Kdy-kdy-když to zabiješ, budeš prokletá,“ vyždímal jsem ze sebe nakonec.

„A když to *nezabiju*?“

„Tak tě vy-vy-vykuchá, vypije ti krev a sežere maso.“ Zaculil jsem se, ale nezdálo se mi, že jsem řekl něco legračního. „A pozor, ať tě neškrábne. To tě och-och-ochromí!“

Hned jsem to názorně předvedl a zhroutil se na bok.

Striga nad námi roztáhla křídla a vrhla se dolů.

2

Je ze mě batoh

Na zádech satyrových

Ráno na draka

„NECH TOHO!“ vyjekl Grover. „Přišli jsme v míru!“

Na ptáka to žádný dojem neudělalo. Zaútočil a satyrovu tvář minul jen díky tomu, že Meg švihla zbraněmi. Striga se stočila, vykroužila piruetu mezi jejími čepelemi a přistála bez jediného škrábnutí o něco výš na rampě.

VŘÍÍÍSK! zaskřehotala a rozčepýřila peří.

„Jak to myslíš, že nás ‚musíš zabít?‘“ vyjekl Grover.

Meg se zamračila. „Ty se s tím domluvíš?“

„No jasně,“ odušil Grover. „Je to zvíře.“

„Proč jsi nám neřekl, co říkalo předtím?“

„Protože jenom ječelo *vřííísk!*“ vysvětlil Grover. „Teď říká *vřííísk*, jako že nás chce zabít.“

Snažil jsem se pohnout nohama. Připomínaly pytle cementu, což se mi zdálo legrační. Zatím jsem mohl hýbat rukama a trochu cítil hrud', ale nevěděl jsem, jak dlouho to vydrží.

„Co kdyby ses ho zeptal, *proč* nás musí zabít?“ navrhl jsem.

„Vřííísk!“ řekl Grover.

Měl jsem té řeči strig plné zuby. Pták odpověděl plynulým proudem skřehotání a klapání.

Jeho druhové zatím v chodbě vřískali a naráželi do sítě z rostlin. Klubaly se z ní černé spáry a zlaté zobáky a dělaly z rajčat mexický salát. Odhadoval jsem, že máme nanejvýš pár minut, než se proderou dovnitř a všechny nás pozabíjejí, ale ty jejich zobáky, ostré jako břitvy, byly rozhodně rozkošné!

Grover zalomil rukama. „Striga říká, že ji poslali vypít naši krev, sežrat naše maso a vykuchat nás, a nemusí to být v tomhle pořadí. Prý je jí to líto, ale dostala přímý rozkaz od imperátora.“

„Pitomí imperátoři,“ ulevila si Meg. „Od kterého?“

„Nevím. Říká mu prostě *Vříísk*.“

„Umíš přeložit *vykuchat*,“ podivila se, „ale jméno imperátora ne?“

Mně osobně to bylo fuk. Od té doby, co jsme odešli z Indianapolis, jsem dlouze uvažoval nad Temným proroctvím, které jsme získali v Trofóniově jeskyni. Setkali jsme se už s Neronem a Commodem a já měl hrozné tušení, kdo je ten třetí imperátor, kterého jsme ještě nepotkali. Zrovna teď jsem netoužil, aby se mi potvrdilo. Euforie z jedu strigy začínala vyprchávat. Za chvíli mě sežere zaživa krvežíznivá obří sova. Nepotřebuju další důvody, abych se zoufale rozkvílel.

Striga se vrhla na Meg. Ta se jí vyhnula a plácla ji čepelí naplocho po ocasních pérech, jak prolétla, odmrštila ji na protější zeď. Pták narazil po hlavě do cihel a vybuchl, zbyl z něj jen oblak prachu a peří.

„Meg!“ zhrozil jsem se. „Říkal jsem ti, ať to nezabíjíš! Budeš prokletá!“

„Já to nezabila. Spáchalo to sebevraždu.“

„Sudičky to tak brát nebudou.“

„Tak jim to neřekneme.“

„Lidi?“ Grover ukázal na rajčatovou hradbu, která pod náporem drápů a zobáků rychle řídla. „Když strigy nemůžeme zabít, co aspoň posílit tu bariéru?“

Zvedl si píšťalu k puse a zahrál. Meg proměnila meče zpátky v prsteny a vztáhla ruce k rajčatovým rostlinám. Stonky sílily a kořeny se snažily zachytit v kamenné podlaze, ale byla to prohraná bitva. Z druhé strany teď útočila spousta strig, prodíraly se porostem stejně rychle, jak se tvořil.

„To není dobrý.“ Meg se zapotácela, na tváři se jí leskl pot. „Bez půdy a slunce moc nezmůžeme.“

„Máš pravdu.“ Grover se zahleděl nahoru, sledoval spirálovou rampu do šera. „Už jsme skoro tam. Dostat se nahoru, než se strigy proderou –“

„Tak polezeme,“ prohlásila Meg.

„Hej,“ ozval jsem se zoufale. „Tady je jeden ochrnutý bývalý bůh.“

Grover se zašklebil na Meg. „Lepicí páska?“

„Lepicí páska,“ přisvědčila.

Nechť mě všichni bohové chrání před polobohy s lepicí páskou! Jak se zdá, nosí ji hrdinové *pořád* při sobě. Meg vylovila z kapsy svého zahradnického opasku roličku, nasměrovala mě do sedu zády ke Groverovi, podvlékla mi pásku pod pažemi a připoutala mě k satyrovovi jako batoh.

S Meginou pomocí se Grover vrávoravě postavil a potácel se se mnou, až se mi před očima střídaly zdi, podlaha, Megina tvář a mé vlastní ochrnuté nohy, roztažené pode mnou.

„Hm, Grovere?“ zeptal jsem se. „Vyvlečeš mě až nahoru?“

„My satyrové jsme výborní lezci,“ zasípal.

Vydal se po úzké rampě, mé paralyzované nohy se táhly za námi jako vlečka. Meg nás následovala a každou chvíli se ohlížela na rychle se ztenčující hradbu.

„Apollóne, řekni mi něco o strigách,“ nařídila mi.

Prosíval jsem si mozek, hledal v kalu nugetky vědomostí.

„Jsou... jsou to ptáci zlého znamení. Když se objeví, stane se malér.“

„Jasně,“ zahučela Meg. „Co dál?“

„No, obvykle se krmí mladými a slabými. Děťmi, starými lidmi, ochrnutými bohy... a tak. Žijí v horních částech Tartaru. Řekl bych, že si z nich domácí mazlíčky neuděláš.“

„Jak je odrazíme?“ chtěla vědět. „Když je nemůžeme zabít, jak je zastavíme?“

„To – to nevím.“

Zoufale si povzdechla. „Porad' se se šípem z Dodóny. Zjisti, jestli něco neví. Já zkusím získat čas.“

Rozběhla se zpátky dolů po rampě.

Bavit se se šípem bylo asi to *jediné*, co mi mohlo ještě zhoršit den. Ale dostal jsem rozkaz, a když Meg zavelela, nemohl jsem neposlechnout. Sáhl jsem si přes rameno, zašmátral v toulci a vylovil kouzelný šíp.

„Zdravím tě, moudrý a mocný šípe,“ řekl jsem. (Vždycky je nejlepší mu zpočátku trochu pošimrat sebevědomí.)

ČEKAL JSEM CELÉ VĚKY, obul se do mě šíp. NEKONEČNÉ TÝDNY JSEM SE POKOUŠEL S TEBOU PROMLUVIT.

„Bylo to asi tak osmačtyřicet hodin,“ opravil jsem ho.

VĚRU, ČAS SE TÁHNE, KDYŽ JEST JEDEN UVĚZNĚN

V TOULCI. ZKUSIL-LI BYS TO, POZNAL BYS SÁM, JAK BY SE TI TO ZAMLOUVALO.

„Jasně.“ Měl jsem co dělat, abych ho nezlomil v půlce. „Co mi řekneš o strigách?“

MUSÍM S TEBOU POHOVOŘIT O – POČKAT. O STRIGÁCH? PROČPAK O NICH ZAPŘÁDÁŠ HOVOR?

„Protože se nás chystají zabít.“

HANBA! zasténal šíp. TAKOVÝMTO NEBEZPEČENSTVÍM TŘEBA SE VYHNOUTI!

„To by mě samotného nenapadlo,“ zahučel jsem. „Máš nějakou radu o strigách, nebo ne, ó, moudrý šípe?“

Šíp se rozhučel, jistě se pokoušel otevřít wikipedii. Tvrdí, že internet nepoužívá. Asi to bude náhoda, že má lepší informace, když jsme v dosahu wi-fi.

Grover statečně vlekl moje bídne smrtelné tělo po rampě nahoru. Funěl a lapal po dechu, potácel se nebezpečně blízko okraje. Spodek místnosti byl teď patnáct metrů pod námi – dost na smrtelný pád. Viděl jsem, jak Meg dole přechází, něco si pro sebe mumlá a rozsypává další pytlíky semínek.

Před námi se rampa táhla donekonečna. To, co na nás čekalo nahore, pokud nějaké *nahore* vůbec existovalo, zůstávalo v temnotě. Přišlo mi bezohledné, že nám labyrint nezajistil výtah, nebo aspoň pořádné zábradlí. Jak si mají invalidní hrdinové užít tuhle smrtelnou past?

Konečně šíp z Dodóny vynesl svůj úsudek: STRIGY JSOUŤ NEBEZPEČNÉ.

„Tvá moudrost,“ povzdechl jsem si, „znovu vrhla světlo do temnot.“

UMLKNIŽ, pokračoval šíp. TY PTÁKY LZE ZABÍT, AVŠAK VRAH BUDE PROKLET A ZJEVÍ SE DALŠÍ STRIGY.

„Jo, jasně. Co dál?“

„Co říká?“ zeptal se Grover mezi dvěma zafuněními.

K mnoha nepříjemným vlastnostem šípu patří i to, že mluví výhradně ke mně v duchu. Nejenom že vypadám jako tichý blázen, když se s ním bavím, ale navíc musím pořád kamarádům hlásit, co jsem se dozvěděl.

„Ještě si to googluje,“ odpověděl jsem Groverovi. „Snad bys, ó, šípe, mohl zadat booleovský operátor ‚strix plus porážka.‘“

TAKOVÉTO ŠVINDLY NEPOUŽÍVÁM! zaburácel šíp. Pak zavládlo ticho, přesně tak dlouhé, než by stačil naúkat ‚strix + porážka‘.

PTÁCI SE DAJÍ ODPUDIT PRASEČÍMI VNITŘNOSTMI, oznámil. MÁŠ-LI JAKÉ?

„Grovere,“ zavolal jsem přes rameno. „Nemáš u sebe náhodou prasečí vnitřnosti?“

„Co?“ Obrátil se, což nebyl moc šikovný způsob, jak se na mě podívat, když mě měl upevněného na zádech. Málem mi odřel nos o cihlovou zeď. „Proč bych s sebou nosil prasečí vnitřnosti? Jsem vegetarián!“

Meg se vydala po rampě za námi.

„Ptáci se už málem dostali skrz,“ hlásila. „Zkusila jsem jiné rostliny. Zkusila jsem přivolat Broskvíka...“ Hlas se jí zoufale zlomil.

Od té doby, co jsme vešli do labyrintu, se jí její miláček broskvový duch neozýval. V boji se hodil, ale dost si vybíral, kdy a kde se zjeví. Já měl za to, že podobně jako těm rajčatům to Broskvíkovi v podzemí nesvědčí.

„Co ještě, šípe z Dodóny?“ houkl jsem mu na špičku. „Musí přece něco být *kromě* prasečích vnitřností, co strigy zažene!“

MOMENT, ozval se šíp. POSLYŠ! ZDÁ SE, ŽE POSLOUŽÍ PLANIKA.

„Jaká planinka?“ nechápal jsem.

Bylo pozdě.

S nápirem krvežíznivých skřeků se strigy dole pod námi prodraly rajskou barikádou a nahrnuly se do prostoru.

3

Strigy jsou mrzké

Věru, jest to vpravdě tak

Samá mrzutost

„JSOU TADY!“ zaječela Meg.

Mezi námi, když po ní chci, ať mluví o něčem důležitém, mlčí jak zařezaná. A teď čelíme naprosto jasnému nebezpečí, a ona ztrácí čas křikem *Jsou tady*.

Grover zrychlil, s hrdinskou silou se hnal po rampě a vlekl mou ochablou, lepicí páskou připevněnou mršinu s sebou.

Otočený dozadu jsem měl skvělý výhled na strigy, jak vylétají ze tmy a žluté oči jim blýskají jako mince na dně kalné fontány. Bylo jich deset? Nebo víc? Po tom, jak jsme se natrápili s jedinou, se mi naše šance proti celému hejnu nezamlouvaly, zvláště když jsme teď byli seřazení jako štávnaté cíle na úzké kluzké římse. Pochyboval jsem, že Meg svede *všem* ptákům pomoci k sebevraždě náletem po zobáku do zdi.

„Planika!“ zavolal jsem. „Šíp řekl, že strigy odpuzuje planika.“

„To je rostlina.“ Grover zalapal po vzduchu. „Myslím, že jsem ji jednou potkal.“

„Šípe, co je planika?“ zeptal jsem se.

TO MI NENÍ ZNÁMO! ZRODIL JSEM SE SICE V HÁJKU,
TO VŠAK NEZNAMENÁ, ŽE JSEM ZAHRADNÍKEM!

Znechuceně jsem ho zastrčil zpátky do toulce.

„Apollóne, kryj mě.“ Meg mi vrazila do ruky jeden meč a začala se probírat zahradnickým opaskem, přitom nervózně pokukovala po stoupajících strigách.

Netuším, jak si představovala, že ji budu krýt. Na šermování jsem úplně levý, i když netrčím jako moucha na mucholapce satyrovovi na zádech a nečelím protivníkovi, který svému vrahovi přinese prokletí.

„Grovere!“ křikla Meg. „Zjistíme nějak, co je planika?“

Roztrhla náhodně jeden sáček a hodila semena do prázdna. Pukla jako popcorn v mikrovlnce a vytvořila plody velké jako granáty s listnatými zelenými stonky. Popadaly mezi hejno strig, několik jich zasáhly, ptáci překvapeně zaskřehotali, ale dál se blížili.

„To jsou hlízy,“ zasípal Grover. „Planika bude ovoce.“

Meg roztrhla další sáček. Zasypala strigy explozí keřů posetých zelenými bobulemi. Ptáci se jim prostě vyhnuli.

„Réva?“ zeptal se Grover.

„Angrešt.“

„Víš to jistě?“ zeptal se Grover. „Podle tvaru těch listů –“

„Grovere!“ vyštěkl jsem. „Držme se bitevní botaniky. Pojdme – DOLŮ!“

Teď nechám na vás, laskaví čtenáři, abyste se rozhodli sami. Myslíte, že jsem se chtěl vrátit vstříc tomu hejnu? Jistěže ne. Přesto, jak si Meg později stěžovala, jsem ji varoval, že jí nejbližší striga útočí přímo na hlavu.

Že to varování nepochopila, *nebyla moje vina*.

Rozmáchl jsem se vypůjčeným mečem a pokusil se malou kamarádku chránit. Jenom díky svému bídnému míření a Meginým rychlým reflexům jsem jí neusekl hlavu.

„Nech toho!“ vyjekla a druhou čepelí strigu odrazila.

„Řekla jsi, že tě mám *krýt!*“ bránil jsem se.

„Nemyslela jsem –“ Vykřikla bolestí a klopýtla, na pravém stehně se jí objevil krvavý šrám.

To už nás obklopila rozlícená bouře drápů, zobáků a černých křídel. Meg divoce máchala mečem. Jedna striga mi přistála rovnou na tváři a chystala se mi vyrvat oči, když tu Grover udělal něco nečekaného: zaječel.

Co je na tom tak divného? ptáte se asi. Když vás obklopí lidožraví ptáci, je to celkem na místě.

Pravda. Ale ten zvuk, co vyšel ze satyrových úst, nebyl obyčejný výkřik.

Odrážel se prostorem jako nárazová vlna po explozi, rozehnal ptáky, otrásl kameny a naplnil mě mrazivým neovladatelným strachem.

Nebýt přilepený satyrovi na záda, uteču. Vrhnu se z římsy, jenom abych se od toho zvuku dostal pryč. Takhle jsem ale jenom pustil meč a připlácl si dlaně na uši. Meg ležela na břiše na římse, krvácela, jistě už napůl ochromená jedem strigy, choulila se a schovala hlavu do paží.

Strigy slétly zpátky dolů do tmy.

Srdce mi bušilo, žilami mi proudil adrenalin. Musel jsem se několikrát zhluboka nadechnout, než jsem sestavil kloudnou větu.

„Grovere, tys nasadil paniku?“

Do obličej je jsem mu neviděl, ale cítil jsem, jak se třese. Lehl si na rampě a převrátil se na bok, takže mě obrátil ke zdi.

„Já to neplánoval,“ vyrazil ze sebe chraplavě. „Už jsem to neudělal roky.“

„P-paniku?“ zeptala se Meg.

„Křik ztraceného boha Pana,“ vysvětlil jsem. Stačilo vyslovit jeho jméno a stal se ze mě uzlíček neštěstí. Ach, jaké krásné časy jsme s tím bohem přírody zažili za dávných časů, tančili a dováděli v přírodě! Pan uměl skotačit prvotřídně. Pak mu lidi většinu divoké přírody zničili a Pan se rozplynul do nicoty. Vy lidé! Kvůli vám nám bohům nezbude žádná radost.

„Nikdy jsem neslyšel, že by to dokázal někdo kromě Pana,“ po-divil jsem se. „Jak to?“

Grover ze sebe vyrazil napůl vzlyknutí, napůl povzdech. „To bych vysvětloval dlouho.“

Meg zabručela: „Aspoň nás to zbavilo toho ptactva.“ Slyšel jsem, jak trhá látku, asi si chystala obvaz na nohu.

„Jsi ochrnutá?“ zjišťoval jsem.

„Jo,“ zavrčela. „Od pasu dolů.“

Grover se v lepicím postroji zavrtěl. „Mně nic není, ale jsem vyplivnutý. Ti ptáci se vrátí, a teď už tě po té rampě nevynesu.“

Bylo mi jasné, že si nevymýšlí. Panův výkřik zastraší skoro všechno, ale je to namáhavá magie. I Pan pak pokaždé tři dny prospal.

Pod námi se labyrintem rozléhal křik strig. Skřehotání už pomalu přecházelo od strachu – *Odletět!* – ke zmatku: *Proč odlétáme?*

Zkusil jsem zahýbat nohama. Ke svému překvapení jsem cítil prsty v ponožkách.

„Můžete mě někdo odříznout?“ požádal jsem. „Jed asi vyprchává.“

Meg mě ve své horizontální pozici vysekala z lepicí pásky. Všichni tři jsme se usadili zády ke zdi – tři zpoceně, smutné, žalostné návady pro strigy, čekající na smrt. Skřehotání ptáků zkázy pod námi sílilo. Brzo se vrátí, našťvanější než předtím. Asi patnáct metrů nad námi, sotva viditelná v tlumeném lesku Meginých mečů, končila naše rampa slepou uličkou u klenutého cihlového stropu.

„To měl být východ...“ postěžoval si Grover. „Byl jsem přesvědčený... Ta šachta tolik připomíná...“ Zavrtěl hlavou, jako by nám ani nedovedl vypovědět, v co doufal.

„Já tady nemíním umřít,“ zavrčela Meg.

Vypadala spíš, že má smrt na jazyku. Krvavé kotníky prstů a odřená kolena. Zelené šaty, unikátní dárek od mámy Percyho Jacksona, připomínaly škrabadlo šavlozubého tygra. Levou nohavicí legín si utrhla a ovázala si jí krvácející šrám na stehně, ale krev už prosakovala.

Přesto jí oči vzdorně svítily. Falešné kameny se jí pořád leskly na krajích kočičích brýlí. Už jsem se naučil Meg McCaffreyovou neodepisovat, dokud se ty kameny lesknou.

Probrala pytlíky se semínky a mžourala na štítky. „Růže. Narcisy. Dýně. Mrkev.“

„Ne...“ Grover se praštil pěstí do čela. „Planika je něco jako... kvetoucí strom. Sakra, měl bych to vědět.“

Rozuměl jsem jeho problémům s pamětí. Já sám měl vědět *spoustu* věcí: o slabostech strig, o nejbližším tajném východu z labyrintu, Diovo soukromé číslo, abych mu mohl zavolat a žebrat o život. Jenomže jsem měl v hlavě vymeteno. Nohy se mi začaly třást – asi

znamení, že budu brzo schopen zase chodit – ale nijak mě to nerozveselilo. Neměl jsem kam jít, leda si vybrat, jestli chci umřít tady nahoře, nebo dole.

Meg pořád probírala pytlíčky semínek. „Tuřín, vistárie, hlohyně, jahody –“

„Jahody!“ Grover vyjekl tak hlasitě, až ve mně hrklo, že se pokouší o další panický řev. „To je ono! Planika je jahodový strom!“

Meg se zakabonila. „Jahody *nerostou* na stromech. Je to rod *Fragaria* z čeledi růžovitých.“

„Jasně, jasně, já vím!“ Grover lomil rukama, jako by tak ze sebe mohl ta slova vyždímat rychleji. „A planika je z čeledi vřesovcovitých, ale –“

„Co to melete?“ chtěl jsem vědět. Napadlo mě, jestli se nenapojili na wi-fi šípu z Dodóny a nevyhledávají si to na botany.com. „Máme umřít, a vy se tu dohadujete o čeledích rostlin?“

„*Fragaria* je dost blízko!“ stál na svém Grover. „Plody planiky *připomínají* jahody. Proto se jí říká jahodový strom. Jednou jsem potkal dryádu z planiky. Pořádně jsme se kvůli tomu pohádali. Kromě toho, já se specializuju na pěstování jahod. Všichni satyrové z Tábora polokrevných!“

Meg pochybovačně shlížela na svůj pytlíček jahodových semínek. „Já ti nevím.“

Pod námi vyrazil z ústí chodby tucet strig a sborově zaskřehotal nadšením nad blížícím se vykucháváním.

„ZKUSTE TU FRAGONII!“ vyjekl jsem.

„*Fragarii*,“ opravila mě Meg.

„TO JE FUK!“

Nerozházela semínka jahod do prázdna, ale roztrhla sáček a nenesitelně pomalu je rozsypala po kraji římsy.

„Dělej.“ Tápal jsem po luku. „Máme tak třicet vteřin.“

„Počkej.“ Meg vysypala poslední semínka.

„Patnáct vteřin!“

„Počkej.“ Meg odhodila pytlík. Položila ruce na semínka, jako by se chystala hrát na klávesnici (což jí mimochodem moc nešlo, i když jsem se ji to snažil naučit).

„Fajn,“ oznámila. „Do toho.“

Grover zvedl píšťalu a spustil splašenou, třikrát zrychlenou verzi „Strawberry Fields Forever“. Zapomněl jsem na luk, popadl jsem uku-lele a přidal jsem se k němu. Nevěděl jsem, jestli to pomůže, ale pokud mám být roztrhaný na kusy, ať je to aspoň při melodii od Beatles.

Zrovna když se vlna strig chystala udeřit, semena explodovala jako řada ohňostrojů. Prázdnotu překlenuly zelené výhonky, ukotvily se na protější zdi a udělaly osnovu, která mi připomněla struny obří loutny. Strigy mohly lehce proletět mezerami, ale místo toho zjančily, kličkovaly, aby se rostlinám vyhnuly, a srážely se ve vzduchu.

Výhonky zatím sílily, vyrážely z nich listy, rozkvetly bílé květy, jahody zrály a plnily vzduch sladkou vůní.

V prostoru to zadunělo. Tam, kde se rostliny dotýkaly stěn, cihly popraskaly, rozplynuly se a daly jahodníkům prostor, aby líp zakořenily.

Meg zvedla ruce z imaginární klávesnice. „To nám labyrint... *pomáhá?*“

„Já nevím!“ vyhrkl jsem a horečně vybrnkával Fmaj7. „Ale nepřestávej!“

Jahody se neuvěřitelnou rychlostí šířily po zdech jako zelený příliv.

Zrovna jsem si pomyslel: *Páni, a co by ty rostliny teprve dokázaly za slunečního světla!*, když tu klenutý strop popraskal jako vaječná skořápka. Tmou pronikly jasné paprsky světla. Dolů pršely kusy kamení, zasahovaly ptáky, prorážely jahodník (který na rozdíl od strig okamžitě zase dorůstal).

Jakmile sluneční světlo dopadlo na ptáky, zaskřehotali a rozpadli se na prach.

Grover svěsil píšťalu. Já odložil ukulele. V úžasu jsme hleděli, jak jahodníky rostou dál, prolétají se, až se nám od nohou táhla přes celý prostor jahodová trampolína.

Strop se rozpadl a ukázalo se jasně modré nebe. Dolů zavál horký suchý vzduch, jako když otevřete troubu.

Grover zvedl tvář ke světlu. Začichal a na tvářích se mu zaleskly slzy. „Je ti něco?“ zeptal jsem se ho.

Podíval se na mě. Vidět smutek v jeho tváři bolelo víc než zírat do slunce.

„Ta vůně teplých jahod,“ posteskl si. „Jako v Táboře polokrevných. Už je to tak dávno ...“

Cítil jsem jakési divné bodnutí v prsou. Poplácal jsem ho po koleni. V Táboře polokrevných, v tom výcvikovém středisku pro řecké polobohy na Long Islandu, jsem moc dlouho nepobyl, ale chápal jsem, jak mu je. Napadlo mě, jak se tam asi vede mým dětem: Kayle, Willovi, Austinovi. Vzpomněl jsem si, jak jsme společně seděli u táborového ohně, zpívali „Má máma byla Mínótaurus“ a přitom jedli opečené marshmallowy z klacíku. Takové dokonalé kamarádství je vzácná věc, dokonce i v nesmrtelném životě.

Meg se opřela o zeď. Tvář měla bílou, dech nepravidelný.

Zalovil jsem v kapsách a našel v ubrousku odlomený čtvereček ambrózie. Neschoval jsem si ho pro sebe. Kdybych ve svém smrtelném stavu tu potravu bohů snědl, sám od sebe se vznítím. Ale Meg, jak jsem zjistil, na ni často zapomínala.

„Jez.“ Vtiskl jsem jí ubrousek do ruky. „Dřív přejde to ochrnutí.“

Začala zuby, jako by se chystala zaječet JÁ NECHCI!, ale pak ji asi napadlo, že by nebylo špatné, kdyby ji nohy zase poslouchaly. Pustila se do ambrózie. „Co je tam nahoře?“ zeptala se a zamračila se na modré nebe.

Grover si setřel slzy z tváře. „Dokázali jsme to. Labyrint nás dovedl přímo k naší základně.“

„K naší základně?“ Nadchlo mě, že máme základnu. Zadoufal jsem, že to znamená jistotu, měkkou postel a možná i automat na espresso.

„Jo.“ Grover nervózně polkl. „Pokud z ní něco zbylo. Pojďme to zjistit.“

4

Vítejte u nás

Máme tu ruiny, písek

Jo, a kamení

PRÝ JSEM SE DOSTAL na povrch.

Já si to nepamatuju.

Meg byla částečně ochrnutá a Grover mě vyvlekl do půlky rampy, takže je divné, že jsem omdlel zrovna já, ale co mám říct? Snad že mě ten akord Fmaj7 ve „Strawberry Fields Forever“ zmohl víc, než jsem si myslel.

Co si ale *pamatuju*, jsou horečnaté sny.

Vztyčila se přede mnou elegantní žena se snědou pletí, s kaštanovými vlasy v drdolu, v šatech bez rukávů, lehkých a šedých jako křídla můry. Vypadala tak na dvacet, ale oči připomínaly černé perly – jejich tvrdý lesk se tvořil celá staletí, obranná skořápka skrývající nevýslovný smutek a zklamání. Byly to nesmrtelné oči, které viděly pády velkých civilizací.

Stáli jsme společně na kamenné plošině na kraji něčeho, co vypadalo jako vnitřní bazén plný lávy. Vzduch se mihotal žářem. V očích mě pálil popel.

Ta žena zvedla prosebně paže. Na zápěstí měla rudě žhnoucí

železná pouta. K plošině ji poutaly rozžhavené řetězy, ale nezdálo se, že by ji ten kov pálil.

„Je mi to líto,“ pronesla.

Nějak jsem věděl, že nemluví se mnou. Já tu scénu jen pozoroval očima někoho jiného. Právě té osobě předala zlou zprávu, *zdrucující* zprávu. Netušil jsem jakou.

„Ušetřila bych tě, kdybych mohla,“ pokračovala. „Ušetřila bych ji. Ale nemůžu. Řekni Apollónovi, že musí přijít. Jenom on mě může osvobodit, i když je to ...“ Rozkašlala se, jako by jí v krku uvízl skleněný střep. „Čtyři písmena,“ zachraptěla. „První je P.“

Past, pomyslel jsem si. *Odpověď zní past!*

Na chvílku mě to nadchlo, jako když sledujete televizní soutěž a znáte odpověď. *Kdybych tak soutěžil já*, pomyslíte si, *mám to v kapse!*

Pak mi došlo, že se mi ta soutěž nelíbí. Zvlášť když odpověď zní *past*. Zvlášť když ta *past* je hlavní cena a čeká na mě.

Obrázek té ženy se rozplynul v plamenech.

Ocitl jsem se na jiném místě – na kryté terase nad měsícem osvětleným zálivem. V dálce, zahalená v mlze, se tyčila známá temná silueta Vesuvu, ale takového, jaký býval, než erupce roku 79 rozprášila jeho vrcholek na kusy, zničila Pompeje a zahubila tisíce Římanů. (To vyčítejte Vulkánovi. Měl tehdy *dost* špatný týden.)

Večerní nebe mělo modročervenou barvu, pobřeží osvětlovala jenom zář ohně, měsíc a hvězdy. Mozaiková podlaha terasy pod nohama se leskla zlatými a stříbrnými kamínky, uměleckou prací takového druhu, jaký si mohla dovolit jen hrstka Římanů. Na zdech byly pestré fresky zarámované hedvábnými závěsy, musely stát stovky tisíc denárů. Věděl jsem, kde to jsem: v imperiální vile, jednom

z mnoha paláců zábav, lemujících Neapolský záliv v začátcích impéria. Běžně takové místo plálo světlem po celou noc jako přehlídka moci a bohatství, ale louče na téhle terase byly temné, obalené černou látkou.

Ve stínu sloupu stál štíhlý mladík obrácený k moři. Do tváře jsem mu neviděl, z postoje sálala netrpělivost. Popotahoval si bílou róbu, zakládal si ruce na prsou, poklepával nohou v sandálu o zem.

Objevil se další muž, tělnatý bojovník, vkráčel na terasu za zvonění zbroje a namáhavého funění. Obličej měl schovaný pod přilbou pretoriánské gardy.

Klekl si před mladíkem. „Je to vykonáno, princepsi.“

Princeps. Latinský výraz pro *prvního v řadě* nebo pro *prvního občana* – krásný eufemismus, který používali římscí císaři, aby zamaskovali, jak absolutní je jejich moc.

„Tentokrát to víš jistě?“ zeptal se mladý pisklavý hlas. „O další překvapení už nestojím.“

Prétor zafuněl: „Velice jistě, princepsi.“

Strážný natáhl mohutná chlupatá předloktí. V měsíčním světle se zaleskly krvavé šrámy, jako by ho poškrábaly zoufale se bránící nehty.

„Co jsi použil?“ Mladého muže to zaujalo.

„Jeho vlastní polštář,“ odpověděl ten porízek. „Zdálo se mi to nejsnadnější.“

Muž se rozesmál. „To staré prase si to zasloužilo. Čekal jsem roky, až umře, až konečně oznámíme, že zaklepal sandály, a on má tu drzost se vždycky znovu probudit? Kdepak. Zítra nastane nový, lepší den pro Řím.“

Vyšel do měsíčního světla a odhalil tvář – tvář, o které jsem doufal, že už ji nikdy neuvidím.

Svým štíhlým hranatým způsobem byl hezký, i když mu trochu moc odstávaly uši. Křivě se usmíval. V očích měl asi tolik laskavosti jako barakuda.

I kdybyste ho nepoznali, milí čtenáři, jistě jste ho už potkali. Je to školní rváč, moc okouzující na to, aby se nechal chytit. Ten, který vymýšlí nejkrutější žertíky, nechá ostatní dělat špinavou práci a přitom si udržuje u učitelů dokonalou pověst. Je to kluk, který trhá nožičky mouchám a mučí zatoulaná zvířata, a přece se umí smát s takovým nadšením, že vás málem přesvědčí, že je to neškodná zábava. Takový kluk krade vybrané peníze z chrámových kasiček, za zády starých dam, které toho milého mladíka vychvalují.

To je on, tenhle typ zla.

A dneska večer dostal nové jméno, což *nevěstilo* lepší den pro Řím. Prétor sklonil hlavu. „Sláva ti, Caesare!“

Probral jsem se ze sna roztřesený jako ratlík.

„Akorát včas,“ poznamenal Grover.

Posadil jsem se. V hlavě mi tepalo. V puse jsem měl, jako bych žvýkal prach strigy.

Ležel jsem pod provizorním přístřeškem, pod modrou plachtou na svahu kopce nad pouští. Slunce se sklánělo k západu. Vedle mě se choulila Meg a spala, ruku položenou na mém zápěstí. Bylo by to milé, kdybich nevěděl, kde tu ruku měla předtím. (Nápověda: na lovu holubů.)

Grover seděl opodál na kameni a pil vodu z polní láhve. Podle unavené tváře to vypadalo, že hlídal celou dobu, co jsme spali.

„Já vytuhl?“ zeptal jsem se.

Hodil mi láhev. „A to jsem myslel, že *já* spím tvrdě. Byl jsi mimo pár hodin.“

Napil jsem se, vymnul si spánek z očí a litoval, že si nemůžu stejně snadno vygumovat sny z hlavy: tu ženu spoutanou řetězy v ohnivém pokoji, past na Apollóna, nového císaře s přívětivým úsměvem mladého psychopata.

Nemysli na to, nabádal jsem se. *Sny nejsou vždycky pravda.*

To ne, odpověděl jsem si. *Jenom ty zlé. Jako tyhle.*

Soustředil jsem se na Meg, která pochruovala ve stínu plachty. Nohu měla čerstvě převázanou, přes potrhané šaty navlečené čisté tričko. Pokusil jsem se jí vyvléct zápěstí, ale svírala mě pevně.

„Je v pořádku,“ ujistil mě Grover. „Aspoň fyzicky. Usnula potom, co jsme tě uložili.“ Zamračil se. „Ale nezamlouvalo se jí, že jsme tady. Prý že to tu nesnese. Chtěla pryč. Báł jsem se, že skočí zpátky do labyrintu, ale přemluvil jsem ji, ať si nejdřív odpočine. Trochu jsem jí zahrál, aby se uvolnila.“

Propátral jsem pohledem okolí a uvažoval, co Meg tak rozhodilo.

Pod námi se táhla krajina jenom o málo nepohostinnější než Mars. (Myslím tu planetu, ne boha, i když ten taky není žádný zvláštní hostitel.) Sluncem spalované okrové hory obklopovaly údolí poseté nepřírozně zelenými golfovými hřišti, prašnými holými rovinami a roztáhlými sídlišti s bílými zdmi, červenými taškami střech a s modrými bazény. Ulice lemovaly řady palem jako vytahané švy. Asfaltová parkoviště se mihotala horkem. Ve vzduchu visel hnědý opar a vyplňoval údolí jako řídká omáčka.

„Palm Springs,“ řekl jsem.

V padesátých letech minulého století jsem to město dobře znal. Měl jsem dojem, že jen o kousek dál po silnici, tam u toho golfového hřiště, jsem pořádal slavnost s Frankem Sinatrou – ale zdálo se mi to jako jiný život. Asi proto, že to jiný život byl.

Teď mi to tam připadalo mnohem míň pohostinné. Na jarní večer vládlo moc velké horko, vzduch byl těžký a štiplavý. Něco bylo špatně, a já netušil co.

Rozhlédl jsem se kolem. Tábořili jsme u hřebene kopce, za sebou směrem na západ jsme měli pohoří San Jacinto, pod námi se na východ rozkládalo Palm Springs. U úpatí kopce se táhla šterková silnice a vinula se k nejbližšímu sídlu asi o půl míle níž. Připadalo mi, že na vršku našeho kopce musela stávat nějaká velká stavba.

V kamenitém svahu vězelo půl tuctu cihlových válců, každý tak devět metrů v průměru, jako zdi rozpadlých cukrovarů. Ty stavby měly různou výšku, byly v různých stupních rozpadu, ale sahaly stejně vysoko. Z toho jsem vyvodil, že to musely být mohutné podpůrné sloupy domu. Podle suti na svahu, střepů skla, spálených desek a zčernalých hromad cihel jsem poznal, že ten dům musel být vypálený už hodně dávno.

Pak mi to došlo: z jednoho toho sloupu jsme vylezli, když jsme opouštěli labyrint.

Obrátil jsem se ke Groverovi: „Co strigy?“

Zavrtěl hlavou. „Jestli nějaká přežila, nebude riskovat denní světlo, i kdyby se dostala skrz ty jahody. Rostliny vyplnily celou šachtu.“ Ukázal na nejbližší kruh cihel. „Nikdo se už nedostane dovnitř ani ven.“

„Ale ...“ Máchl jsem rukama směrem k troskám. „Tohle přece není ta tvoje *základna*?“

Doufal jsem, že mě opraví. *Jistěže ne, naše základna je tamhleten hezký dům dole s tím velkým bazénem, hned vedle patnácté golfové jamky!*

Místo toho měl tu drzost zatvářit se nadšeně. „Jo. Má to tu silnou přírodní energii. Dokonalý útočiště. Necítíš životní sílu?“

Sebral jsem ohořelou cihlu. „Životní sílu?“

„Uvidíš.“ Grover si stáhl čepici a poškrábal se mezi rohy. „Chodívalo to tak, že všechny dryády musely zůstat schované až do západu slunce. Jedině tak přežily. Ale brzo se probudí.“

Chodívalo to tak.

Podíval jsem se na západ. Slunce zrovna kleslo za hory. Na nebi se prolínaly silné vrstvy rudé a černé, což se hodilo spíš do Mordoru než do jižní Kalifornie.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, i když jsem odpověď vlastně znát nechtěl.

Grover se smutně zahleděl do dálky. „Neviděl jsi zprávy? Největší lesní požáry v historii státu. Navíc k tomu suchu, vlnám horka a zemětřesením.“ Otřásl se. „Umřely tisíce dryád. Další tisíce přešly do hibernace. Jestli jsou to jen normální přírodní kalamity, je to zlý, ale –“

Meg ze spánku vyjekla. Najednou se prudce posadila a zmateně zamrkala. Z paniky z jejích očí jsem poznal, že měla ještě horší sny než já.

„Fa-fakt jsme tady?“ zeptala se. „Nezdálo se mi to?“

„To nic,“ konejšil jsem ji. „Jsi v bezpečí.“

Zavrtěla hlavou, rty se jí trásly. „Ne. Ne, to nejsem.“

Tápajícími prsty si sundala brýle, jako by se s okolím vypořádala snáz, když ho uvidí rozostřené. „Nemůžu být tady. Znovu už ne.“